

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΓΓΑ

Τὸ ἀνάστημα τῶν διαφόρων λαῶν

Τὸ ἀνθρωπομετρικὸν τμήμα τῆς «Βρετανικῆς Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρείας» ἔλαβε τελευταία μὴ μεγάλη στατιστικὴ ἐρευνα σχετικῶς μὲ τὸ ἀνάστημα τῶν διαφόρων λαῶν.

Πρῶτοι λοιπὸν στὸ ἕνος τοῦ ἀναστήματος ἔρχονται οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Νορβηγοὶ ὁ μέσος ὄρος τοῦ ἀναστήματος τῶν εἶνε, 1 μέτρο καὶ 70 εκατοστά. Ἐπειτα ἔρχονται οἱ Δανοί, οἱ Ὀλλανδοὶ καὶ οἱ Οὐγγροὶ μὲ μέσον ὄρον ἀναστήματος 1,67, οἱ Ἐλβετοί, οἱ Ρῶσοι καὶ οἱ Βέλγοι μὲ 1,66 1/2, οἱ Γερμανοὶ μὲ 1,66, οἱ Γάλλοι, οἱ Ἴταλοὶ, οἱ Ἰσπανοὶ καὶ οἱ Ἕλληνες μὲ 1,65

Ἐπίσης τὸ Ἀνθρωπομετρικὸν τμήμα τῆς Βρετανικῆς Ἑταιρείας ἐμελέτησε καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἀναστήματος κατὰ κοινωνικὰς τάξεις καὶ διεπίστωσε διὰ τὴν Ἀγγλίαν οἱ ἐργάται ἔχουν ἀνάστημα πολὺ ψηλότερον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τῆς μέσης κοινωνικῆς τάξεως. Ἀντιθέτως ἐπὶ τὴν Γαλλίαν οἱ ἀνθρώποι τῶν εὐπόρων τάξεων ἔχουν ἀνάστημα ψηλότερον κατὰ 2 - 3 ἑκατοστά ἀπὸ τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων.

Παραξενιές μουσικῶν

Ἐγράψαμε καὶ σὲ προηγούμενα φύλλα, γὰρ τὶς διαφορὰς ἰδιοτροπίας τῶν διασημωτέρων μουσικῶν καὶ γὰρ τὸν τρόπο ποὺ μεταχειρίζετο ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς γὰρ νὰ ἐμπνεύεται. Σήμερα συμπληρώνουμε τὶς πληροφορίες μας αὐτές.

Ὁ Γκλόουκ δὲν μπορούσε νὰ συνθέσῃ παρά μόνον καθισμένους μέσα σ' ἓνα λειβάδι, ἢ σ' ἓναν κήπο κ' ἔχοντας διπλὰ τὸν ἑνα ποτῆρι γεμάτῳ ἐκλεκτῷ κρασί.

Ὁ Ροσσίνι μόνον ἐπιτεῖα ἀπὸ ἓνα πλούσιον κ' εὐχάριστον γεῦμα μπορούσε νὰ γράψῃ μουσικὴ. Ἐννοεῖται διὰ ἅμα ἀρχίζει νὰ γράφῃ δὲν εἶχε τελειωμῶ.

Ὁ Σάρτι δὲσκις ἐπρόκειτο νὰ συνθέσῃ ἐκλείνετο μέσα σ' ἓνα ἀπόμυρο καὶ σκοτεινὸ δωμάτιον.

Ὁ Τσιμαρῶζα ἔγραψε πάντα στὸ κρεβάτι.

Ὁ διάσημος σύγχρονος γάλλος μουσουργὸς Σαιν Σάνς, στὸν ὅποιον, ὡς γνωστὸν, εἶχε ἀποκατηρθνῆ πρόπερα καὶ ὁ Ἕλληνικὸς Μεγαλόσταυρος, συνθέσῃ πάντοτε ἀπὸ μνήμης καὶ χωρὶς νὰ χρησιμοποιῆ καθόλου πιάνο.

Ὁ Μότσαρτ συνθέσῃ τὸ περίφημον τραγεῖδι εἰς μὴ μεμολὴ γὰρ πιανόφονον, κλαρίνον καὶ βιόλα, ἐνῶ συγχρόσως ἐπαίξε μὲ μερικὸν φίλον, τοῦ κάποιου παιγνιδί, ποὺ συνεπιβόταν πολὺ ἐπὶ τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν ἐπὶ τὴν ἐποχὴ του.

Ὁ Βέμπερ ἐνεπνεύσθη τὸ περίφημον μέρος τοῦ «Ὀμπερὸν» χαρίζοντας μὲ τὴν ὀργανίονα ποὺ ἐπικατασκεύασε στὸν κήπον ἐνὸς ζυθοκαλείου, ἓνα βράδυ, ποὺ δινόταν ἓκαὶ μὴ μεγάλη γιορτῆ.

Τέλος ὁ Ἰωάννης Στράους ἔγραψε τὸ θέμα τοῦ περιφήμου του βάλς «Εὐθύμος πόλεμος», ἐπὶ ἀνά σ' ἓνα νόημα τῶν ἑκατὸ φιορίων! Ἐπίσης τὸ θέμα μᾶς ἀπὸ τῆς καλύτερης ρομαντικῆς τοῦ τῆς ἔγραψε μὲ μιμολοιὰ πάντα στὸ πάλαιον του, ἐπιλωμένους καθῶς ἦταν στὸ κρεβάτι του! Γύρω του ἦταν σχεδὸν σκότος... Συνέβη δὲ αὐτὸ γιὰτὶ ἔμπνευσε αὐτὴ τοῦ ἤρθε τὴν ὥρα ποὺ ἦταν πλαγισμένος, καὶ δὲν μπορούσε οὐτὰ νὰ σηκωθῆ νὰ πᾶ ἐπὶ γραφίον του, οὐτε καὶ ν' ἀνάψῃ φῶς, ἀπὸ φόβον μῆπως ἐκπνίγη τὴν γυναίκα του ποὺ κοιμόταν στὸ πλευρὸν του καὶ τοῦ κόψη τὸν ὄστρο!...

Τὸ γεῦμα τῶν ζωντοχήρων.

Ἐνας ἰδιορρυθμὸς Ἀμερικανὸς πολυεκατομμυριόχος τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ μίστερ Μπλάζον, θέλωντας νὰ γιορτάσῃ τὴν δεκαετηρίδα τοῦ... διαζυγίου του ἔδωσε ποῦ καιροῦ ἓνα πλουσιώτατον γεῦμα τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἀρρανενοὶ καὶ θηλυκοὶ ἦσαν ἔζωντοχήροι ἢ ἀνθρώποι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πᾶρουν τὸ διαζύγιόν τους. Τὴν μὴν ἔταίρεσιν ἀπελευθερῶσεν ἓνα ἀνδρογύνον, τὸ ὁποῖο ὤμας εἶχε τὸ ἐλαφρυντικὸν διὰ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐνάσθηκε δὲν εἶχε περάσει οὐτε εἰκοσιεπτετῶρον χωρὶς νὰ μαλώσῃ καὶ νὰ διαρῆ!

Τὴν τιμητικὴν θέσιν τοῦ γεύματος εἶχε ἓνας ἀτυχὴς ζωντοχήρος, τοῦ ὁποίου πρὸ ἐρίγων ἡμερῶν ἦταν κατασχεθῆ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως τὰ ἐπιτελὰ γιὰ νὰ παραδοθῆ ἐπὶ τὴν πρώην γυναίκα του.

ῶσόν σου φοιτητῶν... Ὁ Ρασιολάνφ ἦταν ἓνας φοιτητῆς ποὺ διέπραξε διπλὸν φόνον. Ἐν ἀγανάκτηση τοῦ κοινοῦ ἐναντίον τοῦ Δοστογιέσκου ἦταν τὸση, ὅστε ὁ μεγάλος συγγραφεὺς ἔλασε τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀναγνωστῶν του μέσα σὲ μὴ βδομάδα...

Καὶ ὅταν ὁ Δοστογιέσκου, μικρὸς κ' ἀπογοητευμένος, βλέπωντας ὅλους τοὺς φίλους του νὰ τοῦ γυροῦν περιφρονητικὰ τὴν ῥαχί, ἔλασε κ' ἔγραψε ἓνα γράμμα ἐπὶ τὴν Παυλῆν, στὸ ὁποῖο παρακαλοῦσε τὴν πολυγαμπινῆν του φίλν νὰ τοῦ δῶσῃ τουλάχιστον ἓνα ἔκρινον ἀποχρηστικὸν σὲς δόκολες στιγμῆς ποὺ περνοῦσε, ἢ ἀναρχικὴ φοιτητικὴ—ἢ ὅπια δὴ κολοπεροῦσος, ὡς φαίνεται, στὸ Παρίσι μὲ τὸν Ἰσπανὸν ταυρομάχον—τοῦ ἀποκρίθηκε πᾶς βῆν ἤθελε νὰ γιορτάσῃ ἓναν ἀνθρώπον ποὺ προσέβαλε τὸν φοιτητικὸν κόσμον τῆς Ρωσίας, πᾶς τὸν συχανότανε καὶ πᾶς τὸν περιφρονοῦσε, ἔπειδὴ ἔγραψε τὸ «*Ἐγκλημα καὶ Τιμωρία*», τὸ ἀθάνατον αὐτὸ μεγαλόφυγμον!...

N. Ἀδάκρυτος

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ Μητσάκης καὶ ὁ νεαρὸς ποιητῆς. Ἡ αὐτοκτονία τοῦ βασιλικῆς Ζαχαροπλάστου. Ὁ Ψυχάρης κατὰ Βενιζέλου. Ὁ ἠθεοποιὸς Ἀνδρονόπουλος. Πᾶς τὰ βγαλε πέρα. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος καὶ τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ. Ὁ δημοκρατικώτατος Φιλάρετος.

Ὡς γνωστὸν ὁ μακαρίτης Μητσάκης, εἶχεν ὑποβᾶνει πνευματικῶς, πρὶν πεθᾶνει καὶ σωματικῶς. Μολιταζὸν τὸ πνεῦμα του καὶ ἐπὶ τὴν ἐποχὴ τῆς τρέλλας του ἀκόμα σπινθηροβολοῦσε καὶ ἀστραφτε.

Μία φορὰ λοιπὸν τοῦ εἶδε ἓνας κοκορευόμενος ποιητῆς, κατὰ ἐρωτικῶν τοῦ δίστιχα καὶ τὸν ρᾶσῃ πᾶς τοῦ φαίνονται.

- Σὰν δίστιχα, ἀπάντηος ὁ Μητσάκης.
- Ἀηλαδῆ;
- Ἀηλαδῆ σὰν δίστιχα.
- Μὰ τί ἐννοεῖτε λ' ὄντες δίστιχα;
- Νὰ... ἔλεινὰ καὶ δίστιχα!...

Ὁ Μητσάκης ὅταν ἔμαθε διὰ ἠτοκτόνησεν ὁ Ζαχαροπλάστις τοῦ μακαρίτου Βασιλεὺς Γεωργίου, ἀνέκραξε:

— Τί εἶδῃς γλυκύπικρος!...

Μία φορὰ ὁ Ψυχάρης, ἦταν κατενθουσιασμένος μὲ τὸν Βενιζέλο. Τοῦ ἀφιέρωσε μάλιστα καὶ ἓνα διήγημα μὲ τὸν τίτλον «Τὸ Ἐθνικὸν Συμπόσιον» τὸ ὁποῖο ἐδημοσίωσεν στὸν τότε «Νουμᾶ», πρὶν γίνουσι οἱ Βαλκανικοὶ πόλεμοι, ὅταν δηλαδῆ τὸν πρωτοεξέβηκε ὁ μακαρίτης ὁ Ταγκόπουλος.

Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ κάμποςον καιρῶ, ὁ Ψυχάρης τὰ χάλασε μὲ τὸν Βενιζέλο.

Καὶ σὰν τὰ χάλασε θυμήθηκε, τὴν μεγάλην τιμὴν ποὺ τοῦ εἶχε κάμει, μὲ τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ «Ἐθνικοῦ Συμποσίου» καὶ τὸν...καθῆρσε, μὲ τὴν ἐξῆς «Σμειωσὴν του» στὸν «Νουμᾶ»:

«*Ἐνα μου διήγημα, «Ἐθνικὸν Συμπόσιον» ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ «Νουμᾶ» (ἀρ. 422) εἶνε, λῆει, ἀφιερωμῆνον τοῦ Βενιζέλου, Σεργάφεται λοιπὸν ἡ ἀφιέρωσιν, ὁ ἀνθρώπος καὶ τ' ὄνομα του.*

Τὸ διήγημα μῆσαι!

Ψυχάρης.

Πολλοὶ θὰ ἔχουν ἀκούσει βέβαια, γιὰ τὸν περίφημον καὶ εὐφύσικτον ἔκρινον Ἕλληνα ἠθοποιὸν Ἀνδρονόπουλον, ὁ ὁποῖος ἔλασε μὲ θῆσασ χωρὶς... θῆσασ, γιόρτιεν ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ὑπῆρχον Ἕλληνες καὶ εἶδε παραστάσεις.

Τὰ ἀνεκδοτὰ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ Ἕλληνος ἠθοποιοῦ εἶνε ἀπειράριθμα. Ἐνα ἐξ αὐτῶν ἐντέλεις ἀγνωστον δημοσιεύομεν ἔδω:

Ὁ Ἀνδρονόπουλος «ἐπέδωκε» μὴ φορὰ κάποιον ἄστροπο στὴν «Λουκρητία Βοργία». Ἐνῶ ὅμως βρισκότανε στὸ πῶ ζῆστρο μέρους τῆς ἀπαγγελίας καὶ ἐβροχᾶτο:

— Οἶκος Βοργίας, οἶκος ἀτιμίας...

Ἐχασε τὴν σειράν, καὶ δὲν μπορούσε νὰ προχωρήσῃ.

Γιόρτιε τότε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὑποβόλους, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς σασπᾶ. Τὸ πλῆθος ἀρχίζει ν' ἀνεκμονίη καὶ ὁ Ἀνδρονόπουλος νὰ δυσανασχεθῆ. Τέλος τοῦ ἐρχεται μὴ ἐσπνικῆς ἐμπνεύσεως καὶ συμπληρώνει αὐτοσχεδία τὴν φράσιν του ἔτσι:

— ...Οἶκος Βοργίας, οἶκος ἀτιμίας, ἀλλὰ...τοῦ Ἕλληνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει!...

Τὸ ἀκροατήριον οὐράλιζεν ἀπὸ ἐνθουσιασμῶν κ' ἔσπασε τὰ χεῖρα του ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα!...

Ὅταν μὴ φορὰ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, ἔκανε περιοδείαν ἐπὶ τὴν Θεσσαλίαν, ἐστῆσαν ἐπὶ τὴν Λάρισαν, πρὸς τὴν μὴν του, μὴ ἀψίδα, ποὺ εἶχε τὴν κάτοπὸν ἐπιγραφῆν:

Ἀριστῶτος Ἄνασαν ἔην ποιιδέσθωνται λαὸς γηθούσωνος κῆρ χερμ' οὐ μιν ὁμοῖον ἔλεν!.

Πρὸ τῆς ἀψίδος αὐτῆς τὸν ὑποδέχθησαν ὁ Δήμαρχος καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς πόλεως καὶ τοῦ ἔγιναν ἡ σχετικῆς προσφωνήσεως.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Βασιλεὺς κῆρτιζε τὴν ἐπιγραφὴν. Κ' ὅταν τελειώσῃ, τὸν λόγον τοῦ ὁ Δήμαρχος, γιόρτιε καὶ τοῦ λέει δεικνόντάς τὴν:

— Δὲν μοῦ λές, κύριε Δήμαρχε! Αὐτὰ, εἶνε, ποῦ λὲν τὰ Βλάχικα!...

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ Δημοκρατικοὶ καὶ Βασιλικοὶ γιορτάζουν, διὰ τὸ πρῶτον Δημοκρατικὸν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἦσαν ὁ Γεώργιος Φιλάρετος καὶ ὁ μακαρίτης Ρόκος Κοιδᾶς.

Μία ἡμέραν ἐπὶ τὸν Ζαχαράτον, διὰ βουλευταὶ τοῦ παλατοῦ καιροῦ ἐπαίξαν σκάκι, ὅταν εἶδαν καὶ τὸν Φιλάρετον νὰ πλησιάζῃ.

- Τραβῶ! λέει ὁ ἓνας βουλευτῆς.
- Πρόσχευε τὸν βασιλεῖν σκάκι, ἀπάντιος ὁ ἄλλος.
- Κινδυνεύει ἀπὸ τὸν πύργον;
- Ὅχι, ἀπὸ τὸν... Φιλάρετον!.